

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K., s.r.o.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpeného JUDr. T. S., advokátom so sídlom v R., proti žalovanému **Mestu K.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenému JUDr. T. V., advokátkou so sídlom v K., **o zaplatenie 272 131,24 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10 C 383/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2012 sp. zn. 2 Co 202/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 1 164,49 € na účet JUDr. T. S., advokáta so sídlom v R..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom zo 17. septembra 2007 č.k. 10 C 383/2004-164 čiastočne vyhovel žalobe podanej žalobcom na súde 11. septembra 2000 a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní 8 189 226 Sk so 17,6 % úrokom od 1. januára 1997 do zaplatenia a v rovnakej lehote mu nahradiť trovy konania 613 944 Sk. V prevyšujúcej časti, týkajúcej sa zaplatenia úrokov nad 17,6 %, žalobu zamietol. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázané, že Pozemné stavby T., š.p. v likvidácii (právny predchodca žalobcu) vykonali pre žalovaného v rámci investičnej činnosti na akcii „Sídliisko nad Nemocnicou K.“ stavebné práce v celkovom objeme 19 541 071 Sk, avšak žalovaný za ne uhradil iba 11 351 845 Sk. Vzhľadom na to zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi nezaplatenú čiastku. Vzťah medzi účastníkmi konania posúdil podľa § 631

Občianskeho zákonníka majú za to, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o dielo podľa tohto zákonníka. Námietku premlčania vznesenú žalovaným nepovažoval za dôvodnú, lebo predmetná pohľadávka bola fakturovaná v mesiaci december 1996. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11. decembra 2008 sp. zn. 3 Co 44/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 29 240 Sk trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa a tiež s ich právnym posúdením. Dôvody rozhodnutia prvostupňového súdu považoval za správne, výstižné a presvedčivé a v celom rozsahu na ne poukázal. Dodal, že žalovaným vznesená námietka premlčania nie je dôvodná, lebo štvorročná premlčacia doba (§ 397 Obchodného zákonníka) začala plynúť 31. decembra 1996, kedy boli práce vyfakturované a uplynula 31. decembra 2000. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Na základe podnetu žalovaného napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadnym dovolaním rozsudky súdov oboch nižších stupňov. Uviedol, že ich záver, v zmysle ktorého právny vzťah účastníkov konania je založený zmluvou o dielo podľa § 631 Občianskeho zákonníka a na platenie úrokov z omeškania sa vzťahuje § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa jeho názoru nebolo možné z vykonaného dokazovania zistiť, o aký právny vzťah medzi účastníkmi konania išlo. Súd v danej veci dospeli k nepodloženému záveru, že treba aplikovať tieto zákonné ustanovenia, v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. ale pri tom bližšie dôvody nevysvetlili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) uznesením z 22. novembra 2010 sp. zn. 3 M Cdo 10/2009 napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Takouto vadou je aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia (R 111/1998). Rozsudok súdu prvého stupňa nevyhovuje požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., lebo v ňom absentuje špecifikácia jednotlivých dôkazov, z ktorých súdy vyvodili svoje zistenia. Vzhľadom na neúplnosť dôvodov nemožno posúdiť súlad medzi skutkovými zisteniami súdov a ich právnym záverom, že účastníci konania uzavreli zmluvu

o dielo v zmysle § 631 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na tieto nedostatky odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa neprichádzala do úvahy aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008.

Okresný súd Trebišov, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, rozsudkom z 8. marca 2011 č.k. 10 C 383/2004-255 v spojení s opravným uznesením z 31. augusta 2011 č.k. 10 C 383/2004-301 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní sumu 271 832,50 € s 20 % úrokom z omeškania ročne od 1. januára 1997 do zaplatenia a v rovnakej lehote mu zaplatiť náhradu trov konania 24 228,98 € na účet jeho právneho zástupcu. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Vychádzal z toho, že v danom prípade je uplatnený nárok z obchodnoprávneho vzťahu, ktorý sa riadi ustanoveniami § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Pre uzavretie zmluvy o dielo sa nevyžadovala písomná forma a postačujúcou bola dohoda o jej podstatných náležitostiach. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu vykonával pre žalovaného stavebné práce v rámci investičnej akcie „Sídliisko nad Nemocnicou K.“. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí prebiehali rokovania o stavebnej činnosti medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Zúčastňovala sa ich aj Stavoinvesta K., ktorá konala za investora najprv na základe zákona a neskôr na náklade mandátnej zmluvy uzavretej 7. septembra 1993 s Mestom K.. Na stretnutí štatutárnych zástupcov právneho predchodcu žalobcu a žalovaného, zastúpeného primátorom Ing. Š. P., bol 10. decembra 1991 prerokovaný ďalší postup prác a financovania komplexnej bytovej výstavby na uvedenom sídlisku. Bolo dohodnuté, že dodávateľ v roku 1992 podá žalovanému informáciu o ďalšej stavebnej činnosti podľa projektu a rozpočtu a po pridelení limitu usmerní aj objemy. Po oboznámení potrebných skutočností došlo začiatkom roku 1992 medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu nepochybne k uzavretiu zmluvy o dielo. Pri takejto dohode bolo nesporné, akú stavebnú činnosť má dodávateľ pre žalovaného vykonať podľa projektovej dokumentácie a podľa rozpočtu s tým, že za investora bola poverená na všetky úkony Stavoinvesta K.. V rokoch 1992 až 1996 dodávateľ stavebnú činnosť vykonával, túto zákonným spôsobom odovzdal zisťovacími protokolmi o vykonaní stavebných prác s presným súpisom vykonaných prác a dodávok tvrdených odberateľom. Nebol preto sporný okruh, množstvo a cena stavebných prác. To, či žalovaný bol alebo nebol schopný zaplatiť za vykonané práce a dodávky v roku 1996, je v danom prípade irelevantné. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa treba vychádzať z toho, že žalovaný bezdôvodne odmietol

prevziať celkové dielo. V zázname z 24. septembra 1996 žalovaný uznal, že doposiaľ neboli uhradené splátkové listy za vykonané práce a dodávky v sume 8 189 226 Sk a zaplatená bola len suma 11 841 156 Sk z celkovej hodnoty diela 20 030 382 Sk. Konanie žalovaného považoval súd prvého stupňa za uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky. V nadväznosti na to dospel k záveru, že žalovanému bola opodstatnene predložená konečná faktúra – dovedy mu boli vystavované a ním postupne preberané len zálohové listy, v ktorých boli potvrdzované vykonané práce a ich hodnota. Žalovaný zaplatil čiastočné úhrady v novembri 1992 vo výške 900 000 Sk a v auguste 1993 vo výške 100 000 Sk. Výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že by došlo k zmene alebo ukončeniu daného zmluvného vzťahu; napokon, netvrdil to ani žalovaný. Podľa názoru súdu prvého stupňa nemôže byť platnosť zmluvy o dielo podmienená nedostatkom finančných prostriedkov žalovaného. Žalovaným vznesenú námietku premlčania posúdil súd prvého stupňa podľa ustanovení § 397 a 392 ods. 1 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že vystavovanie splátkových listov nie je vyúčtovaním ceny diela, nemá ani náležitosti daňového dokladu, preto až konečným vyúčtovaním ceny diela (faktúrou č. X. z 30. decembra 1996) a jej nezaplatením v sume 8 189 226 Sk v lehote splatnosti mohol dodávateľ prvýkrát uplatniť právo na súde. Premlčacia (4-ročná) doba preto plynula od tohto dátumu a právo bolo uplatnené na súde 11. septembra 2000, teda v rámci tejto doby. Podľa názoru súdu prvého stupňa došlo 24. septembra 1996 v písomnom zázname k písomnému uznaniu dlhu žalovaným za dodávku stavebných prác v sume 8 189 226 Sk, pričom tento zostatok žalovaný potvrdil v prítomnosti S.. Pokiaľ ide o úrok z meškania, súd prvého stupňa vychádzal z § 369 ods. 1 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka; dospel k záveru, že žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením (so splatením ceny diela), preto je povinný zaplatiť od 1. januára 1997 úroky z omeškania o 1 % vyššie ako požadovali banky v roku 1992 za úvery v mieste sídla dlžníka. Keďže priemerná úroková sadzba na úvery v bankách v tomto roku bola 19 %, priznal súd žalobcovi úroky z omeškania vo výške 20 % ročne. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. júna 2012 sp. zn. 2 Co 202/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 1 164,49 €. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 O.s.p.), verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a po oboznámení sa s vecou

dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, ktorý aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a zaoberal sa aj jednotlivými odvolacími námietkami žalovaného. K jeho argumentácii, že vzťah, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, nemá obchodnoprávnu povahu a nemal byť preto posudzovaný podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ale podľa Hospodárskeho zákonníka (v dôsledku čoho sa aj otázka premlčania mala posudzovať podľa Hospodárskeho zákonníka), odvolací súd uviedol, že predmetný vzťah sa aj podľa jeho názoru neriadil hospodárskou zmluvou č. X. a na žalovaného neprešli práva a povinnosti z tejto zmluvy. Žalovaný nie je právnym nástupcom národného výboru, ktorý túto zmluvu uzavrel. Správny je preto názor súdu prvého stupňa, že v roku 1992 vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nový právny vzťah založený zmluvou o dielo podľa Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo pokračovanie v investičnej výstavbe. Žalovaný sám neuzavrel s dodávateľom žiadnu zmluvu podľa Hospodárskeho zákonníka. Medzi účastníkmi konania neexistoval teda vzťah upravený ustanoveniami Hospodárskeho zákonníka, po nadobudnutí účinnosti Obchodného zákonníka bola však uzavretá neformálna nová zmluva, ktorá je podľa obsahu zmluvou o dielo podľa ustanovení § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Za nedôvodnú označil odvolací súd aj odvolaciu námietku, že žalovaný dlh konečnou faktúrou z decembra 1996 neuznal. Zo záznamu z preberacieho konania nedokončenej stavby (č.l. 3 spisu) nepochybne vyplýva, že žalovaný stavbu nepreberá (odmieta prevziať), lebo nemá prostriedky na zabezpečenie finančného krytia stavby. I keď takéto potvrdenie o neuhradení dlžnej sumy nie je uznaním dlhu, je bezpochyby dôkazom o vedomosti žalovaného o existencii dlhu. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že faktúra č. X. nemá náležitosti podľa vyhlášky č. 37/1983 Zb. o fakturovaní a platení dodávok pre investičnú výstavbu a dodávok geologických prác, odvolací súd poukázal na to, že táto vyhláška bola zrušená s činnosťou od 1. mája 1990. Pritom sama skutočnosť, či konečná faktúra bola vystavená s vedomím alebo bez vedomia žalovaného, je právne irelevantná. K námietke, že konečná faktúra nebola žalovanému doručená, odvolací súd poukázal na výsluch svedka JUDr. P. R., z ktorého vyplýva, že faktúra bola doručená osobne a nie je dôležité, či žalovaný zaevidoval takúto faktúru v došlej pošte. Súd prvého stupňa správne rozhodol o úrokoch z omeškania s poukazom na § 369 a § 502 Obchodného zákonníka a správne tiež posudzoval otázku premlčania podľa ustanovení Obchodného zákonníka s tým, že v danom prípade nedošlo k premlčaniu podľa tohto zákonníka. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil

ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 238 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že odvolací súd sa odchýlil od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v tejto veci. Podľa názoru dovolateľa je dovolanie prípustné aj v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo mu nebolo doručené vyjadrenie, ktoré podal žalobca k odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na podporu názoru, že v dôsledku toho neprebehlo odvolacie konanie podľa zásad spravodlivého súdneho konania, žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 76/2012 a tiež na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. apríla 2010 vo veci Hudáková proti Slovenskej republike. V konaní došlo opätovne aj k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je totiž znovu nedostatočné (§ 157 ods. 2 O.s.p.), lebo z neho nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na druhej strane. Napadnuté rozhodnutie tiež spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a to v otázke právnej povahy vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok. Žalovaný, obdobne ako už v odvolacom konaní, namietol, že súd rozhodol bez dostatočného zistenia skutkového stavu, z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávne skutkové zistenia, opomenul rozhodné skutočnosti, v hodnotení dôkazov je logický rozpor a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Záver súdov, že v roku 1992 bola uzavretá zmluva o dielo zakladajúca právny vzťah, na ktorý sa vzťahuje Obchodný zákonník, nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Nepodložený je aj záver súdov, že konečnou faktúrou bola vyúčtovaná dokončená stavba (súdy totiž nevykonali dokazovanie rozhodnutím o kolaudácii stavby, ktoré by preukázalo, že stavba nebola v roku 1996 dokončená). I keď prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené ako vecne správne, jednotlivé závery zaujaté odvolacím súdom k odvolacím námietkam nevystihujú podstatu odvolania. Na bližšie vysvetlenie tejto argumentácie žalovaný uviedol, že počas konania zostala spornou existencia konečnej faktúry č. X., ktorú žalovaný ani nemá k dispozícii. Aj v konaní vypočutí svedkovia (P. B. a Ing. D. N.) sa vyjadrili, že túto faktúru nikdy nevideli. Písomné vyhotovenie tejto faktúry, existenciu ktorej potvrdil iba svedok JUDr. P. R., má – na rozdiel od iných faktúr vystavených v danom prípade – nielen obsahové, ale aj formálne nedostatky (chýbajúce pečiatky a podpisy). Z komplexu týchto okolností je zrejmé, že faktúra bola

vyhotovená bez súhlasu a vedomia žalovaného. Svedok Ing. Š. P. poprel, že by v roku 1992 uzatváral zmluvu o dielo. Aj konečná faktúra č. X. bola vyhotovená na základe hospodárskej zmluvy č. X.. Zmluvný vzťah založený hospodárskou zmluvou, ako to podľa názoru žalovaného potvrdili aj výsledky vykonaného dokazovania (vrátane výpovede svedka P. B. a listinného dôkazu – mandátnej zmluvy zo 7. septembra 1993, splátkových listov založených v spise na č.l. 75 až 113, záznamu z 9. januára 1996), bol založený hospodárskou zmluvou a jeho právna podstata zostala nezmenená aj po 1. januári 1992. Aj záznam z 10. decembra 1991 svedčí o tom, právny vzťah účastníkov konania bol založený hospodárskou zmluvou a predmetná investičná akcia bola pôvodne financovaná zo štátneho rozpočtu. Dokazovaním nepodložený je preto záver súdov, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo v zmysle Obchodného zákonníka. Existenciu obchodnoprávneho vzťahu tvrdil v konaní žalobca iba účelovo, so zreteľom na uplatnenú námietku premlčania. Právny vzťah účastníkov konania mal byť preto podľa § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka posudzovaný podľa ustanovení Hospodárskeho zákonníka (R 63/1999). V tomto zmysle nie je teda „v súlade s vykonaným dokazovaním“ záver súdov, že nedošlo k premlčaniu žalobou uplatneného práva. Podľa názoru žalovaného k premlčaniu došlo, lebo išlo o právo vyvodzované z hospodársko-právneho vzťahu. Záznam z preberacieho protokolu vyhotoveného 24. septembra 1996 „bol vyhodnotený súdom mylne, pretože tento záznam neobsahuje uznanie záväzku dlžníkom ani potvrdenie neuhradenia“. Uznanie dlhu poprel aj svedok P. B.. Dlhu potvrdil veriteľ, nie dlžník. Takéto „uznanie dlhu“ nemá zákonom predpísaný obsah. Pokiaľ odvolací súd „aj túto časť rozsudku potvrdil“ s poukazom na § 369 a 502 Obchodného zákonníka, nesprávne aplikoval právny predpis. Správne mal totiž aplikovať § 763 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ustanovenia ktorého nepoznali úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky (R 4/1999). Žalovaný namietol aj nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, ktorý vyvodzoval z toho, že základná škola uvedená v konečnej faktúre z 30. decembra 1996 bola prevedená delimitačným protokolom o bezodplatnom odovzdaní majetku z 27. júla 2001. So vznesenou námietkou pasívnej legitímácie sa ale odvolací súd nevysporiadal a odpoveď na ňu v dovolaní napadnutom rozhodnutí nedal. Zo všetkých týchto dôvodov žalovaný žiadal, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa boli zrušené a vec aby bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že tento opravný prostriedok žalovaného je procesne neprípustný. Námietky obsiahnuté v dovolaní sa v prevažnej miere týkajú žalovaným tvrdých neúplných skutkových zistení súdov, nenáležitého vyhodnotenia

vykonaných dôkazov, nedostatočného vysvetlenia záverov súdov v odôvodneniach rozhodnutí a tiež nesprávneho právneho posúdenia veci. To znamená, že tieto námietky sa týkajú okolností, ktoré by mohli byť významné, iba ak by dovolanie bolo procesne prípustné. Prípustnosť podaného dovolania ale nevyplýva ani z § 237 písm. f/ O.s.p. (odvolací súd nebol povinný doručiť žalovanému vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného), ani z § 238 ods. 2 O.s.p. (súdy po zrušení rozsudku odvolacieho súdu napadnutého mimoriadnym dovolaním odstránili vadu konania, ktorá bola dôvodom zrušenia, a v nasledujúcich rozhodnutiach dostatočne vysvetlili, z ktorých skutkových zistení dospel k svojim právnym záverom). Z týchto dôvodov žalobca žiadal dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné; požiadal tiež o ním vyčíslenú náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., preto prípustnosť dovolania žalovaného z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

1. Dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. vychádzal z toho, že o odchýlenie sa od právneho názoru „dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci“ môže ísť aj v prípade odchýlenia sa od právneho názoru „súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní“ vysloveného v tejto veci. Vzhľadom na to dovolací súd skúmal, či sa súde nižších stupňov (ne)odchýlili od právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení z 22. novembra 2010 sp. zn. 3 M Cdo 10/2009.

Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. zakladá, ak právny názor dovolacieho súdu (súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní), ktorý bol vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí, nebol v ďalšom konaní odvolacím súdom rešpektovaný. Toto ustanovenie sa vzťahuje na názor dovolacieho súdu, ku ktorému dospel pri skúmaní otázok tak hmotnoprávnej, ako aj procesnoprávnej povahy (viď tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2007 sp. zn. 3 Cdo 72/2007). Aj podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky zodpovedá ustanoveniu § 238 ods. 2 O.s.p. taký výklad, ktorý umožní meritórne posúdenie veci z hľadiska stretu odlišných právnych názorov na výklad právneho (hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho) predpisu (porovnaj I. ÚS 164/2012). Ustanovenie § 243d ods. 1 O.s.p. (rovnako § 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.), ktoré zakotvuje záväznosť právneho názoru zaujatého v rozhodnutí dovolacieho súdu, vedie súd nižšieho stupňa k tomu, aby neopakoval predchádzajúce nedostatky procesného alebo hmotnoprávneho charakteru.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 22. novembra 2010 sp. zn. 3 M Cdo 10/2009 konštatoval, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky sú nepreskúmateľné. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím zrušujúcim uznesením viedol súde záväzne k tomu, aby rozhodnutie náležite odôvodnili špecifikáciou jednotlivých dôkazov, z ktorých sú vyvodzované rozhodujúce skutkové zistenia. Dovolanie žalovaného by vzhľadom na to bolo prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p. vtedy, ak by súde tento záväzný pokyn nerešpektovali.

Z dôvodov vyššie uvedených pristúpil dovolací súd najskôr k posúdeniu, či sa súde oboch nižších stupňov po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2010 sp. zn. 3 M Cdo 10/2009 opäť nedopustili vytýkanej vady, t.j. či sa vyhli tomu, aby ich rozhodnutia boli nepreskúmateľné v dôsledku absencie špecifikácie dôkazov, z ktorých vyvodili relevantné skutkové zistenia. Dovolací súd mal pri skúmaní prípustnosti

dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. na zreteli, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, lebo prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Okresný súd Trebišov po vrátení veci na ďalšie konanie dospel k opätovnému záveru o opodstatnenosti žaloby. V odôvodnení rozsudku z 8. marca 2011 č.k. 10 C 383/2004-255 uviedol, že žalobou je uplatnený nárok z obchodnoprávneho vzťahu (§ 262 ods. 2 a 536 Obchodného zákonníka), ktorý bol založený zmluvou o dielo. Vysvetlil, že k tomuto záveru ho viedli výsledky dokazovania, osobitne dokazovania vykonaného záznamom zo stretnutia štatutárnych zástupcov právneho predchodcu žalobcu a žalovaného, zastúpeného primátorom Ing. Š. P. 10. decembra 1991 (tento záznam je v spise založený na č.l. 221 spisu), na ktorom boli prerokované smery a termíny spolupráce zainteresovaných strán. Dohodnuté bolo nielen dofinancovanie roku 1991 v termíne do 20. januára 1992 a ďalší postup prác (odovzdanie objektov obchodu a služieb do 31. januára 1991), ale aj to, že investor po získaní finančných prostriedkov na komplexnú bytovú výstavbu poskytne dodávateľovi preddavok na nákup materiálu vo výške 50 % prideleného limitu na rok 1992“, a tiež to, že „investor v termíne do 1. januára 1992 po pridelení limitu spresní dodávateľovi finančné objemy na prestavanie v roku 1992 na jednotlivé objekty v rámci sídliska. Súd prvého stupňa z tohto zistenia vyvodil právny záver, že v danom skutkovom rámci a realizáciou dohodnutého došlo začiatkom roku 1992 k uzatvoreniu zmluvy o dielo, ktorá dostatočne špecifikovala, akú stavebnú činnosť má dodávateľ vykonať a pre koho a podľa akej projektovej dokumentácie a rozpočtu ju má vykonať. Ďalším skutkovým zistením prvostupňového súdu bolo, že v rokoch 1992 až 1996 dodávateľ stavebnú činnosť vykonával; k tomuto zisteniu dospel na podklade zisťovacích protokolov o vykonaní stavebných prác s presným súpisom vykonaných prác a dodávok tvrdených odberateľom a tiež na podklade splátkových listov (viď č.l. 75 až 115 spisu). Ako uviedol súd prvého stupňa, v zázname z 24. septembra 1996 (č.l. 174 spisu) žalovaný priznal svoju neschopnosť dokončiť financovanie stavby a potvrdil, že neuhradil splátkové listy za vykonané práce a dodávky v hodnote 8 189 226 Sk a že zaplatená bola len suma 11 841 156 Sk z celkovej hodnoty diela 20 030 382 Sk. Z toho súd vyvodil, že žalovaný tým uznal dlh čo do dôvodu a výšky a že mu bola opodstatnene predložená konečná faktúra. V ďalšom súd prvého stupňa – s poukazom na konečné vyúčtovanie diela vo faktúre č. X. z 30. decembra 1996 – uzavrel, že až na základe tejto faktúry a v dôsledku jej nezaplatenia v lehote splatnosti mohol dodávateľ prvýkrát uplatniť svoje právo voči žalovanému na súde;

až od tohto momentu začala plynúť premlčacia (4-ročná) doba, v dôsledku čoho jej uplatnenie na súde 11. septembra 2000 bolo uplatnením v rámci tejto doby.

Krajský súd v Košiciach sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku z 28. júna 2012 sp. zn. 2 Co 202/2011 stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a podrobne sa zaoberal aj odvolacími námietkami žalovaného. S poukazom na záznam o rokovaní zástupcov dodávateľa a odberateľa v závere roka 1991 dospel aj odvolací súd k záveru totožnému so súdom prvého stupňa, že žalobou uplatnený nárok má obchodnoprávnu povahu a že správne bol posudzovaný podľa Obchodného zákonníka. Predmetný vzťah sa aj podľa názoru odvolacieho súdu neriadil hospodárskou zmluvou č. X. a na žalovaného neprešli práva a záväzky z tejto zmluvy (žalovaný nie je právnym nástupcom národného výboru, ktorý túto zmluvu uzavrel). Vychádzajúc z uvedeného záznamu dospel odvolací súd k zhodnému záveru, že v roku 1992 bola neformálne uzavretá zmluva o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Za nedôvodnú označil odvolací súd aj odvolaciu námietku týkajúcu sa konečnej faktúry z decembra 1996. Zo záznamu z preberacieho konania (č.l. 3 spisu) podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný stavbu nepreberá z dôvodu nedostatku potrebných finančných prostriedkov. Podľa jeho právneho názoru potvrdenie o neuhradení nie je síce uznaním dlhu, je však dôkazom o vedomosti žalovaného o existencii dlhu. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že faktúra č. X. nemá náležitosti podľa vyhlášky č. 37/1983 Zb. o fakturovaní a platení dodávok pre investičnú výstavbu a dodávok geologických prác, odvolací súd poukázal na to, že táto vyhláška bola zrušená od 1. mája 1990. K námietke, že konečná faktúra nebola žalovanému doručená, odvolací súd poukázal na výsluch svedka JUDr. P. R., ktorý potvrdil jej prevzatie.

V rámci skúmania procesnej prípustnosti dovolania mohol Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzovať spôsob vyjadrenia a vysvetlenia vzťahu medzi skutkovými závermi súdov a dôkazmi, z ktorých boli tieto závery vyvedené, len v rovine, ktorá je významná z hľadiska § 238 ods. 2 O.s.p. (až keby dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, mohol by sa týmito okolnosťami zaoberať aj z hľadiska danosti dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p.). Pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania dospel odvolací súd k záveru, že súdom v danej veci nemožno vytýkať nerešpektovanie právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujatého v jeho zrušujúcom uznesení. Súdov oboch nižších stupňov závery vyjadrené v tomto uznesení rešpektovali, odstránili vyčítaný nedostatok tým, že primerane označili relevantné dôkazy a vysvetlili väzbu medzi nimi

a skutkovými zisteniami, ktoré z nich vyvodili. V neskoršom rozhodnutí sa ani odvolací súd nedopustil zopakovania toho, čo bolo vytýkané jeho skoršiemu rozhodnutiu.

Skutočnosť, že súdmi nebol zopakovaný ten nedostatok odôvodnenia, ktorý bol vytknutý v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, opodstatňuje záver, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. nevyplýva.

2. Dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p., a to aj so zreteľom na obsah dovolania a § 242 ods. 1 O.s.p., skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám, ktoré sú v § 237 O.s.p. taxatívne vymenované. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný – ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne

záväznému právnenému predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy a opravné prostriedky).

Žalovaný v dovolaní namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať tým, že mu nedoručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu, a tým mu nevytvoril procesnú možnosť zaujať stanovisko k tomuto procesnému úkonu žalobcu. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v preskúmvanej veci, už k danej problematike zaujal právne závery vo viacerých skorších rozhodnutiach (viď napríklad uznesenia z 20. apríla 2011 sp. zn. 3 Cdo 24/2011, z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 23/2011 a z 15. decembra 2011 sp. zn. 3 Cdo 129/2011). Opakovane v nich uviedol, že absencia vyjadrenia k opravnému prostriedku druhého účastníka konania je právne irelevantná (viď tiež I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011) napríklad vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). V zmysle § 209a ods. 1 O.s.p. platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania späť na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku. Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania – je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O.s.p. pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (viď aj IV. ÚS 19/2012). Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá teda sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (viď tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1 Cdo 17/2011).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu by vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu iného účastníka konania malo byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany

by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania a k bezbrehému opakovaniu argumentov, ktoré už boli v konaní prednesené. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy).

Dovolací súd vzal v danom prípade na zreteľ individuálne okolnosti prejednávanej veci a pristúpil k skúmaniu, či vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného malo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalobcu k odvolaniu druhej procesnej strane (žalovaného) bolo v preskúmvanej veci z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. právne irelevantné, lebo toto vyjadrenie – ako vyplýva zo spisu – obsahovalo len rekapituláciu a zhrnutie dovtedajšej argumentácie žalobcu a nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku žalovaného. Žalobca v tomto vyjadrení (č.l. 341 spisu) uviedol svoje výhrady voči dôvodom odvolania žalovaného (ktoré žalobca označil za opakovanie tvrdení žalovaného známych z jeho skorších prednesov a vyjadrení) a konštatoval, že je správny záver súdov o tom, že predmetný právny vzťah je vzťahom upraveným nie Hospodárskym zákonníkom (ale Obchodným zákonníkom), žalovaný v danom prípade nie je právnym nástupcom (štátu, resp. národného výboru) ako subjektu, ktorý uzavrel hospodársku zmluvu a že daný právny vzťah bol založený až po účinnosti Obchodného zákonníka neformálnym konaním účastníkov, preto nedošlo k premlčaniu práva v zmysle ustanovení tohto zákonníka. Z hľadiska obsahového ide teda v tomto vyjadrení žalobcu len o opakovanie všetkých jeho skorších argumentov, ktoré už vysvetlil v konaní a podrobne v prítomnosti protistrany predniesol pred súdom prostredníctvom svojho právneho zástupcu (viď zápisnicu o pojednávaní pred Okresným súdom Trebišov zo 4. februára 2011, ktorá je v spise založená na č.l. 225 až 231). Žalovaný teda o nemenných právnych postojoch a zvolenej argumentácii žalobcu v tejto veci vedel, bol s nimi oboznámený a vyjadril sa k nim (viď č.l. 225 až 231 spisu). Obsah spisu v ničom nesvedčí v prospech záveru, že odvolací súd by – nebyť tohto vyjadrenia žalobcu – rozhodol inak, prípadne že by odvolací súd k prijatiu jeho rozhodnutia viedlo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného.

Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že postupom, ktorý namietal v dovolaní žalovaný, nedošlo k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

3. K uplatneniu tzv. dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. treba uviesť, že ich úspešné uplatnenie je podmienené záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k tomuto záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak by dovolací súd posudzoval opodstatnenosť uplatnenia jednotlivých dovolacích dôvodov napriek tomu, že boli uplatnené v procesne neprípustnom dovolaní, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka na opačnej procesnej strane (porovnaj II. ÚS 172/03).

Vyššie už bolo uvedené, že dovolanie nie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., ani podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. Vzhľadom na obsah dovolania treba osobitne uviesť, že nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p. (viď 1.) a § 237 písm. f/ O.s.p. (viď 2.). Vzhľadom na procesnú neprípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku žalovaného nemohol dovolací súd posudzovať opodstatnenosť žalovaným uplatnených dovolacích dôvodov. Považuje ale za potrebné zhrnúť, že:

3.1. nedoručením vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného odvolateľovi nedošlo k vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.,

3.2. dovolateľom vytýkaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdov nižších stupňov je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za tzv. inú vadu konania (viď R 111/1998), ktorá ako dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) môže byť úspešne uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní, sama ale prípustnosť dovolania nezakladá,

3.3. nesprávne právne posúdenie veci, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie, nezakladá prípustnosť dovolania (R 54/2012),

3.4. žalovaným vytýkané neúplné skutkové zistenia súdov nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania (viď tiež uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011),

3.5. skutočnosť, že súd v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000); rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí totiž vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 3 O.s.p.),

3.6. nesprávne hodnotenie dôkazov nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania (viď R 42/1993); z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov,

3.7. „inou vadou“ je napríklad aj neúplné alebo nesprávne zistenie skutkových podkladov pre rozhodnutie súdu, porušenie zákonom predpísaného spôsobu vykonania niektorého dôkazu, prehodnotenie skutkových zistení súdu prvého stupňa odvolacím súdom bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania (§ 213 O.s.p.); takáto vada je síce relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd procesne neprípustné dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca v dovolacom konaní podal návrh na rozhodnutie o trovách tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslil sumou 1 164,49 €. Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie z 3. septembra 2012 k dovolaniu). Vychádzal z § 10 ods. 1 písm. a/ a § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v ním vyčíslenej výške 1 164,49 €, i keď mu vznikol nárok na túto náhradu vo výške 1 166,4 € [964,37 € (tarifná odmena) + 7,63 € (režijný paušál) + 194,4 € (DPH) = 1 166,4 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. januára 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková